

„Én vagyok a jó Pásztor.” Jézus hallgatói tudták, milyen egy pásztor, hogyan bánik a saját juhaival. A pásztor törődik a juhokkal: vezeti, legelteti; ha beteg, megsérül, gyógyítja; ha elvész, megkeresi, ha megtámadják, megvédi, veszélyeket is vállal ezért. Életét adja értük, ha kell.

Ismerték az Úr ígését: „majd én magam keresem meg juhaimat” (Ez 34,11). Jézus így szól: „én vagyok...”, azzal a szóval, amivel Isten mutatkozik be. Ő teljesíti be Isten ígését. Egy földi pásztornak csak eshetőség volt, hogy meghal a juhokért. Jézusnál ez biztos volt: Őt azért küldte a földre az Atya, hogy meghaljon a kereszten – mert az elveszett bűnöst csak így lehetett megkeresni és megmenteni.

„Akik előttem jöttek, tolvajok és rablók” (10,8). Akik maguknak akarják megszerezni a juhokat, és hasznat akarnak szerezni belőlük. Jézus előtt ilyenek voltak a hamis próféták, ill. a vallási vezetők, akik „bezárják a mennyek országát az emberek előtt”. Ma is vannak, akik „Jézus előtt” jönnek: akik magukhoz, a saját céljaikhoz akartak kötni minket, még mielőtt megismertük volna az Úr Jézust. Lehet, hogy hallgattunk rájuk, és elmentünk velük hamis irányban. Lehet, hogy nem hallgattunk, akkor ott maradtunk abban a veszedelemben, amiben addig is voltunk: a bűneinkben.

Bérese: nem tolvajok, nem rossz szándékúak, de nem vállalnak túl nagy áldozatot. Nem mentik meg a juhok, amikor az a legnagyobb veszélyben van. Jó szándékú emberek, akik látják rajtunk, ha már nagy a baj, megpróbálnak segíteni, amíg ez nem kerül túl sokba nekik.

„Én vagyok a jó Pásztor.” Jézus Krisztus maga Isten, az Úr, aki megkeresett. Ismeri az övét: tudja, hogy én az övé vagyok. Az övéi ismerik a hangját. Ha egy hívő elbizonytalanodik abban, hogy valóban az Úr-e, a Pásztor szava az, ami bizonyosságot ad: felismerem, amikor Ő szólal meg. „És a juhok követik, mert ismerik a hangját.” (10,4) Ha nem lennék az övé, idegennek tartanám.

Ismer engem: tudja, milyen helyzetben vagyok, mik a gondjaim és az örömeim. Tudja, mik a bűneim, és azt kéri, hogy tegyem le azokat. Tudja, mik a gyengeségeim, és meg akar erősíteni. Tudja, mik az ajándékaim, és azt akarja, hogy használjam azokat az Ő dicsőségére.

Krisztus nemcsak megmentett, de meg is tart és vezet: elvezet az Atyához. „Ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát” (10,15), ill. „Én és az Atya egy vagyunk”: ahogy a földi életem során egyre jobban megismerem Krisztust, úgy ismerem meg az Atyát is – nem idegen helyre fogunk megérkezni, hanem ahhoz az Atyához, akit már úgy ismerünk, ahogyan Krisztust ismerjük; és aki úgy ismer minket, ahogyan Krisztus ismeri az övét; akinek a szeretete ugyanaz, mint Krisztus szeretete, amellyel meghalt értem.

„Más juhaim is vannak...”. Isten valamikor kiválasztotta Izráelt, gondoskodott róla, „őrzi, mint pásztor a nyáját” (Jer 31,10). De Jézus azt mondja: közöttük is vannak olyanok, akik nem az Ő juhok. Csak azok az övéi, akik hisznek neki (10,26). A „más juhok” a pogányok közül azok, akik hisznek az Ő nevében – mi is. Értünk is az életét adta. Minket is vezet, velünk is törődik, nekünk is örök életet ad.

Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.